

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 906/2024
04.09.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Татјане Вуковић и Светлане Томић Јокић, чланова већа, са саветником Татјаном Миленковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела уништење и оштећење туђе ствари из члана 212. став 1. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Јелене Митић, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Нишу К 662/22 од 16.01.2024. године и Вишег суда у Нишу Кж1 79/24 од 18.04.2024. године, у седници већа одржаној дана 04.09.2024. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Јелене Митић, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Нишу К 662/22 од 16.01.2024. године и Вишег суда у Нишу Кж1 79/24 од 18.04.2024. године, у односу на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) и став 2. тачка 1) ЗКП и повреде закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, док се исти захтев у осталом делу одбацује као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу К 662/22 од 16.01.2024. године окривљени АА, оглашен је кривим због извршења кривичног дела уништење и оштећење туђе ствари из члана 212. став 1. КЗ и осуђен на новчану казну у одређеном износу од 70.000,00 динара, коју је обавезан да плати у року од 3 месеца по правноснажности пресуде и одређено да уколико окривљени то не учини, суд ће новчану казну заменити казном затвора, тако што ће се за сваких 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора.

Истом пресудом оштећени приватни тужилац ББ је, ради остваривања имовинскоправног захтева, сходно члану 258. став 4. ЗКП, упућен на парнични поступак.

Наведеном пресудом обавезан је окривљени АА, сходно члану 264. став 1. ЗКП, да накнади трошкове кривичног поступка, о чијој висини ће суд одлучити посебним решењем.

Пресудом Вишег суда у Нишу Кж1 79/24 од 18.04.2024. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА и потврђена је пресуда Основног суда у Нишу К 662/22 од 16.01.2024. године.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднела је бранилац окривљеног АА, адвокат Јелена Митић, због повреде закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, а из образложења произилази да је захтев поднет и због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП и члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, члана 65. став 2. ЗКП, са предлогом да Врховни суд преиначи побијане пресуде и окривљеног ослободи од оптужбе за кривично дело које му је стављено на терет или да побијане пресуде укине и списе предмета врати првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужилаштву, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП и, у седници већа коју је одржао без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), након разматрања списка предмета и правноснажних пресуда против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те након оцене навода изложених у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован у делу у којем се односи на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) и став 2. тачка 1) ЗКП и повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Указујући на битну повреду кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да је у приватној тужби као време извршења кривичног дела наведено „око 20 часова“, а суд је у изреци пресуде као време извршења кривичног дела навео „око 19 часова“ позивајући се на овлашћење из члана 420. ЗКП. Према наводима захтева, на наведени начин је суд сам изменио оптужни акт, а то је само могао да уради приватни тужилац након изведених доказа, што није учинио до окончања поступка.

Из списка произилази да је приватном тужбом приватног тужиоца ББ од 12.08.2022. године окривљеном АА стављено на терет извршење кривичног дела уништење и оштећење туђе ствари из члана 212. став 1. КЗ, које је учињено дана 23.05.2022. године у периоду од око 17 до око 20 часова, док се у изреци првостепене пресуде којом је окривљени оглашен кривим, као време извршења кривичног дела наводи да је извршено дана 23.05.2022. године око 19 часова.

У радњама описаним у изреци првостепене пресуде стичу се сви битни елементи кривичног дела за које је окривљени оглашен кривим и које му је било стављено на терет оптужним актом, а изменом у погледу прецизирања времена извршења кривичног дела у изреци првостепене пресуде (а која се креће у временском интервалу који је окривљеном био стављен на терет приватном тужбом), по налажењу

Врховног суда првостепени суд није прекорачио оптужбу, односно није повредио ни субјективни, ни објективни идентитет оптужбе и пресуде на штету окривљеног. Таквим поступањем првостепени суд је само ускладио чињенични опис кривичног дела са чињеничним стањем утврђеним на главном претресу, крећући се при томе у оквиру оптужног акта, при чему наведена измена није извршена на штету окривљеног АА, јер постоји истоветност чињеничног описа радње извршења, начина извршења, а у погледу времена извршења кривичног дела, само прецизно одређивање тачног времена извршења у оквиру временског интервала који је садржан и у оптужном акту, посебно што правна квалификација радње због које је окривљени оглашен кривим није тежа од оне која је наведена у изреци оптужног акта. У конкретној ситуацији ради се о истом догађају, а првостепена пресуда је заснована на чињеничном стању које је описано и у оптужном акту, па прецизирањем времена извршења кривичног дела, како је то учињено у првостепеној пресуди није извршено додавање више криминалне активности, нити веће криминалне воље окривљеном чиме би се отежао његов положај у погледу правне квалификације дела или кривичне санкције, већ је суд у свему поступио у складу са законом, а у смислу одредбе члана 420. став 2. ЗКП. Из наведеног разлога, по налажењу Врховног суда побијаним пресудама није учињена битна повреда одредбе кривичног поступка из члана 439. став 1. тачка 9) ЗКП, како се то неосновано захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА указује.

Бранилац окривљеног АА у захтеву за заштиту законитости као разлог подношења наводи и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, означавајући као незаконит доказ налаз и мишљење вештака информационе технологије, обзиром да првостепени суд није поступио у складу са чланом 126. став 1. ЗКП, која даје право окривљеном и његовом браниоцу да присуствују вештачењу, па како окривљени и његов бранилац уопште нису били обавештени о времену и месту вештачења, по ставу одбране реч је о незаконитом доказу.

По налажењу Врховног суда, с обзиром да се члан 126. став 1. ЗКП односи на права и дужности стручног саветника, захтев браниоца окривљеног у делу у коме се указује на повреду овог члана оцењен је као неоснован, а како из списка предмета произилази да је налаз и мишљење судског вештака из области информативних технологија мр Ненада Ивковића од 12.12.2023. године достављен окривљеном и његовом браниоцу, да је бранилац окривљеног АА на наведени налаз и мишљење поднео приговор дана 29.12.2023. године, као и да је вештак мр Ненад Ивковић саслушан на главном претресу пред Основним судом у Нишу у предмету К 662/22 од 16.01.2024. године и да је бранилац окривљеног вештаку поставио питање, наведени налаз и мишљење вештака је по налажењу овога суда доказ изведен у складу са одредбама ЗКП и на њему се може заснивати пресуда, а супротни наводи захтева браниоца окривљеног АА оцењени су као неосновани.

Бранилац окривљеног АА у захтеву за заштиту законитости указујући на битну повреду кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, означава и неовлашћење снимање лица и ствари на туђој парцели, јер је суд само на основу исказа сведока утврдио да на предметном контејнеру постоји натпис да се налази под видео надзором, а наведено снимање није могло да се изврши без дозволе власника парцеле и лица које се снима, а у прилог томе да се аутентичност дигиталних доказа не може

доказати, изјашњавао се и вештак у свом налазу и мишљењу, због чега се ни пресуда не може заснивати на доказу изведеном на тај начин.

Из чињеничног стања утврђеног током главног претреса произилази да је на предметном контејнеру постојао натпис да се наведени објекат налази под видео надзором, што је окривљеном АА када је пришао овом контејнеру могло бити јасно, при чему је окривљени комуницирао са лицем које му се путем техничких средстава са овог контејнера јавило и разговарало са њим, при чему су камере биле видно постављене на два различита угла контејнера, а тај контејнер са пчелама је у власништву приватног тужиоца ББ на парцели непознатог власника, што значи да се у конкретном случају није радило о јавном месту, нити се наведеним снимањем задрало у лични живот окривљеног, већ је снимање вршено само у циљу безбедности имовине – кошница оштећеног, па је Врховни суд нашао да је снимак лица и ствари сам по себи и по начину прибављања у сагласности са законом, док су супротни наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног АА којима се на наведени начин указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, од стране овога суда оцењени као неосновани.

Бранилац окривљеног АА у захтеву за заштиту законитости наводи и да критичном приликом код окривљеног није било умишљаја, нити је предузео противправну радњу - ништа није оштетио, ни уништио - као и да код окривљеног не постоји свест о противправности, па је побијаним пресудама учињена и повреда закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Одредбом члана 212. став 1. ЗКП, прописано је да ко уништи, оштети или учини неупотребљивом туђу ствар казниће се новчаном казном или затвором до 6 месеци.

Из изреке првостепене пресуде у односу на коју је поднет захтев за заштиту законитости произилази да је окривљени АА у време и на месту ближе описаном у тој изреци, у стању урачунљивости оштетио туђу ствар – контејнер са пчелама у власништву приватног тужиоца ББ на тај начин што је око 17 часова дошао на парцелу непознатог власника на којој је био смештен предметни контејнер са пчелама,... позвао приватног тужиоца да исели пчеле са парцеле, при чему му је дао рок да се истог дана појави код контејнера до 20 часова, када се окривљени поново вратио на парцелу, пришао контејнеру са пчелама, почео песницама да удара о врата, крећући се око контејнера и ударајући у њега, при чему је оштетио контејнер тако што је улубио врата контејнера са предње и бочне стране, а био је свестан свога дела и желео извршење и био је свестан да је његово дело забрањено.

Како из изреке првостепене пресуде произилазе сви субјективни елементи кривичног дела (да је окривљени у стању урачунљивости, свестан свога дела и желео његово извршење и да је био свестан да је његово дело забрањено) и објективни елементи кривичног дела (да је оштетио туђу ствар контејнер са пчелама, тако што је улубио врата контејнера са предње и бочне стране), по налажењу Врховног суда у радњама окривљеног АА стичу се сви битни елементи кривичног дела уништење и оштећење туђе ствари из члана 212. став 1. КЗ за које је правноснажно оглашен кривим у овом кривичном поступку, па су супротни наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног којима се указује на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, оцењени као неосновани.

Бранилац окривљеног АА у захтеву за заштиту законитости указује и на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП (разлози дати у образложењу побијаних пресуда нису аргументовани, јасни и прихватљиви) и повреду члана 65. став 2. ЗКП (суд није одбацио као неуредну приватну тужбу, већ је приватном тужиоцу вратио приватну тужбу на уређење, што није у складу са законом, јер је приватни тужилац имао пуномоћника из реда адвоката, а након тога је суд поступао по уређеној приватној тужби која је поднета након протеча рока од 3 месеца од подношења тужбе због чега је требало да буде одбачена), али како наведене повреде закона не представљају законом прописане разлоге из члана 485. став 4. ЗКП, због којих је окривљеном и његовом браниоцу дозвољено подношење захтева за заштиту законитости, Врховни суд је поднети захтев у наведеном делу оценио као недозвољен.

Из наведених разлога донета је одлука као у изреци, на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, у делу у коме је захтев одбијен као неоснован, а на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2. ЗКП, у делу у којем је захтев одбачен као недозвољен.

**Записничар-саветник,
Татјана Миленковић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Милена Рашић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**